

VANDAAG

Er is maar één dag die je ooit zult leven. Er is maar één dag die je ooit onder ogen zult moeten komen. En die dag is vandaag, deze levende dag, deze ene dag, deze eeuwige dag, de enige dag die er toe doet. Hij is nooit eerder geleefd en zal ook nooit meer geleefd worden. Hij is uniek.

We kunnen al onze hoop en al onze dromen ophangen aan morgen, we kunnen wachten op een toekomstige verlossing of verlosser en smachten naar een mogelijke verlichting of een hiernamaals dat misschien wel of niet komt, maar laten we nooit en te nimmer vandaag vergeten.

Deze ademhaling, deze hartklop, dit bezielde leven dat we het lichaam noemen. De nabijheid, intimiteit en aanwezigheid van de dingen zoals ze zijn. Dit genademysterie dat in en door en als ons leeft.

Want in werkelijkheid kan het hier en nu wel eens alles zijn wat we hebben en alles zijn wat er is. En kunnen we morgen dood zijn zonder enige hoop op iets erna. En dat is wat het hier en nu zo oneindig kostbaar, vreugdevol en kwetsbaar in zijn schoonheid maakt en het onze liefdevolle aandacht en diepe respect en dankbaarheid verdient.

Alleen door stil te staan bij de mogelijkheid van de dood kan het leven bevestigd worden en perspectief en betekenis krijgen en de moeite waard worden om geleefd en zelfs gevierd te worden; op deze dag van alle dagen.

Kijk 'er is alleen maar nu' is geen slim filosofisch uitgangspunt of woordspelletje of een overtuiging die bewezen of weerlegd kan worden. Of waar je over kunt discussiëren, maar een diepzinnige en open uitnodiging aan alle mensen om onbeperkt te genieten van de smaak en de geur van dit kostbare leven. Niet 'zoals het hoort te zijn' maar 'zoals het is'. Misschien wel voor de laatste keer en misschien ook wel voor de allereerste keer.

Deze dag moet nog geleefd worden. Hij is zwanger van mogelijkheden.

Jeff Foster